

3e zondag, jr. B, Xaveriuskerk, Jon. 3, 1-5.10; Ps. 25, 4-9; 1 Kor. 7, 29-31; Mc. 1, 14-20.

Ward Biemans SJ

Broeders en zusters, in de eerste lezing lijkt het alsof Jona meteen het woord van de Heer dat tot hem wordt gericht, nakomt. Maar zo is het niet. We hebben namelijk niet het begin van het boek Jona gehoord. Daarin wordt verteld dat de Heer hem vanuit het heilig land naar Nineve zendt. Nineve kunnen we situeren langs de rivier de Tigris, in het huidige Irak. Maar Jona gaat niet en hij wil per boot vluchten naar Tarsis. Tarsis, met de kennis van toen was dit de meest westerse stad die er bestond, in het zuidwesten van Spanje, niet ver van Sevilla.

Het is niet zo vreemd dat Jona vlucht. Nineve stond bekend als een stad van de heidenen, waar men de Heer niet kende. Maar het alternatief, Tarsis, is nog erger. Het westen, dat staat in het boek Jona symbool voor de nacht en de dood. Weg van de Heer, staat er, de andere kant op, inderdaad, een vlucht voor wat hem ten diepste gelukkig zou kunnen maken.

Pas in tweede instantie doet Jona wat de Heer vraagt. Pas nadat hij gebeden heeft, in de buik van de vis, dat de Heer hem een kans op nieuw leven wil geven. 'Trek mij levend omhoog uit de grafkuil, Heer, mijn God', zo bidt Jona. De Heer redt hem van de ondergang en dan gaat Jona, op naar Nineve.

Ook in onze tijd komt het helaas nog steeds voor dat mensen niet altijd doen wat de Heer van ons vraagt. Jezus heeft in zijn leven uitdrukkelijk gebeden voor de eenheid onder de christenen en inderdaad, onder alle gelovigen. 'Opdat allen één zijn', zo zegt Hij in het evangelie volgens Johannes. Dat gaat dus nog een stap verder dan alle christenen.

In de loop van de geschiedenis van het christendom zijn er vele afsplitsingen geweest. En wellicht ondervinden wij bij onszelf ook wel enige weerstand als het gaat om het zoeken naar contacten met andere christenen, met andere gelovigen en ongelovigen buiten onze eigen kerkmuren.

Toch moeten we ook niet vergeten dat er in de loop der eeuwen heel wat inspanningen zijn gedaan om de eenheid te herstellen. En vaak is dat ook gelukt. In de recente kerkgeschiedenis is er ook goede voortgang geweest in de samenwerking en in de gesprekken met andere christenen, zoals de orthodoxen, de lutheranen en de anglicanen en ook in de dialoog met joden en moslims. Maar er zal nog veel werk moeten worden verzet om tot meer eenheid te komen.

In het Evangelie horen we over Jezus die Simon, Andreas, Jakobus en Johannes roept. Uit hun reactie valt op te maken dat ze zich direct overgeven aan zijn woord. Terstond laten zij hun netten in de steek. Zelfs vader Zebedeüs wordt alleen gelaten met de dagloners die hopelijk voor hem zorgden. De eerste leerlingen waren er blijkbaar direct van overtuigd, dat zij vissers van mensen wilden zijn. Zij waren niet alleen jong, maar ook vol van dit ideaal. God navolgen, vol vuur, dat is niet leeftijdsgebonden, dat gaat er meer om of je jong van hart bent en innerlijk vrij om voor Hem te kiezen.

Over echte vrijheid heeft de heilige Paulus het in de tweede lezing. Hij zegt: 'laten zij die een vrouw hebben zijn als hadden zij ze niet'. Dit is natuurlijk geen pleidooi om uw echtgenoot niet lief te hebben, of om geen rekening met elkaar te houden. Waar het om gaat is dat je, ook

wanneer je getrouwd bent, beschikbaar bent om Gods wil te doen, om Kerk en samenleving mee op te bouwen. Dit geldt ook voor hen die goederen kopen. Volgens Paulus moeten zij zijn alsof ze geen eigenaar werden. Dan geldt dus dat je je niet aan je bezit zou moeten hechten, maar dat je er vrij tegenover staat.

De roepstem van Jezus maakt mensen vrij van datgene wat hen omklemd houdt. De heiligen en zaligen van de Kerk kunnen ons leren wat we onder echte vrijheid kunnen verstaan. Zo richtte de zalige Charles de Foucauld zijn ideaal van totale overgave aan God op een identificatie met de 'laatsten', de aan hun lot overgelatenen, diep in de Afrikaanse woestijn. Paus Franciscus noemt hem op het einde van zijn laatste encycliek *Fratelli Tutti*, over universeel broeder- en zusterschap. Charles de Foucauld had het verlangen om zichzelf een broeder van ieder mens te voelen en hij vroeg aan een vriend: 'Bid tot God dat ik werkelijk de broeder van alle zielen mag zijn'. Hij wilde uiteindelijk de universele broeder zijn. Maar alleen door zich met de minste te identificeren, werd hij uiteindelijk de broer van allen. Moge zijn streven naar eenheid onder alle mensen, ook ons inspireren. Amen.